

бележи, че отъ лагера имъ се отдѣлятъ отряди за припаси, да ги проследи, да ги предизвика, да ги загради така, че тѣ все пакъ да могатъ да изпратятъ гончия за помощъ при своитѣ люде. А ако пристигнатъ и главнитѣ имъ сили, да се престорятъ, че бѣгатъ по посока на равнинитѣ, които се намиратъ на северозападъ отъ Филиповградъ . . . Тамъ ние, скрити въ тѣснинитѣ на Трояновата врата, ще дебнемъ удобенъ моментъ.

— Това ще бѣде само праздно губене на време. Защо да не използваме още сега уплахата и разнебитеността на латинитѣ и да ги нападнемъ презъ нощта въ стана имъ, безъ да имъ оставяме много време да се нагласяватъ и окопитватъ. Азъ смѣтамъ, че най-добре ще бѣде веднага да се използва тѣхното вчерашно поражение и безъ прекъсване да се продължи нападението, докато ги изтикаме чакъ къмъ морето. Така Иваница ги гони безъ да ги остави да отдѣхнатъ, чакъ до Родосто, презъ 1205 година . . . — се намѣси решително катепанъ Рекирадъ, безъ да обръща внимание на гнѣва на царя, който бѣ почналъ ядно да стиска челюститѣ си и да потрива нетърпеливо рѣще.

— Рекираде, азъ искамъ да излѣзя на открита бранъ съ латинитѣ. Искамъ да срещна този надмененъ красавецъ Ерикъ очи въ очи, искамъ предъ мене лично той да бѣде плененъ или убитъ. Не искамъ да го гоня въ позорно бѣгство къмъ Силиври или Родосто, а да ти обградя или унищожа съ цѣлата имъ войска, тукъ въ полето на Филиповградъ. Единъ да не остане да се върне къмъ югъ. За да се запомни битката край Филиповградъ, тѣй както се помни битката край Адриановградъ.

Нѣколцина отъ войводитѣ свиха недоволно рѣмене. Омръзнало имъ бѣше постоянно сравняване, което Борилъ правѣше между себе си и дѣлата на Иваница. Защото споменътъ за великия бранникъ гнетѣше съвѣстята имъ съ отровата на неизкупимото.

Навѣнъ засвириха трѣби за походъ.

Въ сѣщия часъ, въ шатрата на императоръ Анри се водѣше следния разговоръ: